

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy Pavla Rychetského a soudkyň a soudců Ludvíka Davida, Jaroslava Fenyka, Josefa Fialy, Jana Filipa (soudce zpravodaje), Jaromíra Jirsy, Tomáše Lichovníka, Jana Musila, Vladimíra Sládečka, Radovana Suchánka, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Milady Tomkové a Jiřího Zemánka v právní věci navrhovatelů 1. **JUDr. M. E. K.**, 2. **MUDr. I. S.**, a 3. **JUDr. M. Ž.**, všech zastoupených Mgr. Hanou Himmatovou, advokátkou, sídlem Široká 36/5, Praha 1 – Josefov, o povolení obnovy řízení vedeného před Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 1197/14, takto:

Návrh se odmítá.

Odůvodnění

I.

1. Návrhem, který Ústavní soud obdržel dne 18. 9. 2017, se navrhovatelé domáhají podle § 119 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), obnovy řízení a následného zrušení usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2014 sp. zn. IV. ÚS 1197/14, kterým Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost navrhovatelů proti výroku II rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 3. 2012 č. j. 19 C 87/2008-199, proti výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2013 č. j. 70 Co 473/2012-271 a proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013 č. j. 22 Cdo 2423/2013-305. Předmětem řízení v uvedené věci byla ústavnost postupu obecných soudů a jejich rozhodování ve věci náhrady za nucené omezení jejich vlastnického práva z důvodu státní regulace nájemného.

2. Navrhovatelé uvádějí, že jejich návrh se opírá o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 9. 2. 2017 ve věci č. 25784/09 a č. 36002/09 *Čapský a Jeschkeová proti České republice* a rozsudek z téhož dne ve věci č. 65546/09 *Heldenburgovi proti České republice*. Ve svém návrhu namítají, že Ústavní soud dovodil, že „obecné soudy výši náhrady za omezení vlastnického práva, která byla stěžovatelům přiznána, posoudily řádně“. Obecné soudy vycházely z názoru, že navrhovatelům nepřísluší rozdíl mezi neregulovaným a regulovaným nájemným, nezjistily řádně skutkový stav věci, neprovedly dokazování k výši neregulovaného nájemného a nevycházely z něj. Ústavní soud sdílel v době rozhodování o stížnosti navrhovatelů názor obecných soudů. Naproti tomu shora uvedené rozsudky ESLP vycházejí z opačného názoru, podle kterého v případě nezákonné regulace nájemného poškozeným přísluší rozdíl mezi neregulovaným a regulovaným nájemným.

3. Navrhovatelé současně zdůraznili, že v jejich věci je s ohledem na všechny její okolnosti nutno vykládat (málo frekventované) ustanovení o obnově řízení před

Ústavním soudem tak, že navrhovatelé jsou těmi účastníky řízení před Ústavním soudem, v jejichž prospěch rozhodl mezinárodní soud (ač se sami účastnili jen řízení před Ústavním soudem a neúčastnili se již řízení před mezinárodním soudem). Jinak by se stal soudní proces jen absurdní formální hrou bez praktického dopadu do reálného života.

II.

4. Ústavní soud nejprve posoudil splnění předpokladů řízení před Ústavním soudem.

5. Podle čl. 87 odst. 1 písm. i) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) Ústavní soud rozhoduje o opatřeních nezbytných k provedení rozhodnutí mezinárodního soudu, které je pro Českou republiku závazné, pokud je nelze provést jinak. Procesní postup Ústavního soudu je upraven v § 117 až 119b zákona o Ústavním soudu, kde je v souladu s čl. 88 odst. 1 Ústavy stanoveno, kdo a za jakých podmínek je oprávněn podat návrh na obnovu řízení.

6. Ustanovení § 119 odst. 1 zákona o Ústavním soudu stanoví, že rozhodoval-li Ústavní soud ve věci, v níž mezinárodní soud shledal, že zásahem orgánu veřejné moci bylo v rozporu s mezinárodní smlouvou porušeno lidské právo nebo základní svoboda, lze proti takovému jeho rozhodnutí podat návrh na obnovu řízení za podmínek stanovených tímto zákonem. Tento zákon především vymezuje v § 119 odst. 2, kdo je oprávněn návrh na obnovu řízení (její povolení) podat. Návrhové oprávnění přitom přiznává kumulativně tomu, kdo: 1) byl ve věci uvedené v odstavci 1 účastníkem řízení před Ústavním soudem, a 2) v jehož prospěch mezinárodní soud rozhodl.

7. V posuzované věci byli všichni navrhovatelé účastníky řízení ve věci vedené před Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 1197/14, a to již v době, kdy zákon o Ústavním soudu, po novelizaci zákonem č. 404/2012 Sb., umožňoval i v jejich věci obnovu řízení. Podáním stížnosti k ESLP se tak mohli stěžovatelé nejen domáhat vyslovení porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nýbrž také si v případě, že by rozhodnutí ESLP vyznělo v jejich prospěch, otevřít cestu k novému projednání jejich ústavní stížnosti v řízení o obnově řízení.

8. Navrhovatelé však účastníky řízení v obou uvedených věcech (sub 2) před ESLP nebyli. Proti tvrzenému zásahu do svých základních práv a svobod ze strany Ústavního soudu se tak před ESLP nebránili, natož aby docílili pro ně příznivého rozhodnutí. Shora uvedené podmínky pro podání návrhu na povolení obnovy řízení podle § 119 odst. 2 zákona o Ústavním soudu tak nejsou splněny. Oproti očekávání navrhovatelů Ústavní soud jejich argumentaci (sub 3) přisvědčit nemůže. Jiný výklad uvedených ustanovení zákona o Ústavním soudu nepřichází do úvahy (viz již např. usnesení ze dne 4. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 11/07 – všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Z uvedeného je zjevné, že rozhodnutí ESLP nebylo vydáno i ve prospěch navrhovatelů, neboť o jejich stížnosti proti shora uvedenému usnesení Ústavního soudu ESLP nerozhodoval. Jejich věc je tak uzavřena a nemůže se tak proto ani projevit tzv. zásada incidentní retrospektivy judikaturního odklonu [srov. náleze ze dne 8. 12. 2015 sp. zn. II. ÚS 1955/15 (N 208/79 SbNU 373)].

9. Ústavní soud tak konstatuje, že návrh na obnovu řízení nemůže podat ten, kdo tvrdí, že důvody rozhodnutí mezinárodního soudu svědčí i v jeho prospěch, když současně nebyl účastníkem řízení před ESLP (jehož rozhodnutí se dovolává), ani účastníkem předcházejícího řízení před Ústavním soudem, proti kterému rozhodnutí ESLP směřuje, jak to vyžaduje § 119 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

10. Protože nyní posuzovaný návrh byl podán osobami k tomu zjevně neoprávněnými, Ústavní soud jej podle § 43 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 26. září 2017

Pavel Rychetský v. r.
předseda Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Štichová